

КОЛИБЪРЧЕТО И СЛОНЪТЪ

Въ Мадагаскаръ живѣе едно малко птиче колибърче. Малки читатели, вие навѣрно не знаете нищо за най-дребнитѣ птички, които се вѣдятъ въ топлитѣ южни страни. Тѣ се наричатъ колибри. Всѣка птичка е голѣма колкото една муха. Затова ученитѣ наричатъ колибърчето „птица-муха“. Чудна премѣна е дала природата на туй птиче. Има колибърчета червени като череша, има жълти като кехлибаръ и зелени като шумата на дърветата. Когато колибърчето кацне на нѣкое клонче, прилича на разцвѣнало цвѣте. Слънчевата свѣтлина играе въ перушината му и то блещука като скъпоценно камъче. Колибърчето е мѣничко, но се смѣта за много голѣмо, както всѣко дребно нѣщо на свѣта.

Мадагаскарчето си бѣше свило гнѣзденце нѣкжде въ шумата на едно тънко дърво край пжтеката, която води къмъ гората на слоноветѣ. Гнѣздото бѣше голѣмо колкото напрѣстникъ, а яйцата, които птичето снесе, приличаха на ябълкови семки. Легна отгоре имъ колибърчето и си измѣти три птичета. Тѣ бѣха толкова мѣнички, че когато майката имъ хванѣше нѣкоя мушичка, ядѣха я цѣли три дни.

Веднажъ старата птичка се дигна рано и каза на децата си:

— Децата, стойте мирно въ гнѣздото и не шавайте. Азъ ще се върна подиръ единъ часъ.

— Кжде отивашъ? — попитаха пиленцата.

— Отивамъ въ село Чики-Тава. Тамъ има бананови градини. Ще ви донеса на обѣдъ бананова каша. Бждете ми само послушни, сгушете се и поспете малко, докато се върна.

Щомъ майката замина, пиленцата си заврѣха главичкитѣ въ топлия мѣхъ на гнѣздото и задрѣмаха. Тѣмъ въ туй време отъ гората излѣзе единъ слонъ. Той пристѣпваше бавно, махаше хобота си и цѣлата земя треперѣше подъ краката му. Отиваше надолу къмъ рѣката. Когато стигна до дръвчето на колибърчетата, той се спрѣ и почна да си чеше хобота. Дръвчето се залюлѣ и една едра росна капка падна въ гнѣздото. Колибърчетата трепнаха и се събудиха.